

Wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 9 października 2014 r.

IX Ka 434/14

Przewodniczący: Sędzia SO A. Walenta.

Sędziowie SO: L. Gutkowski (spr).

R. Sadowski Protokolant: staż. M. Chojnacka.

przy udziale Prok. Prok. Okr. B. Dryzner.

Sąd Okręgowy w Toruniu w IX Wydziale Karnym Odwoławczym po rozpoznaniu w dniu 9 października 2014 r. sprawy:

M. K., oskarżonej z art. 190a § 1 k.k., z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 23 maja 2014 r. sygn. akt VIII K 788/13 uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Toruniu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

M. K. została oskarżona o to, że w okresie od 18 września 2011 r. do 26 września 2012 r. w T. poprzez wielokrotne wysyłanie SMS-ów, wiadomości mail w tym treści wulgarnej i znieważającej kierowanych bezpośrednio do W. K. a dotyczących również osób bliskich, tj. H. K. i R. K. uporczywie nękała ich co w istotny sposób naruszyło prywatność pokrzywdzonych

- tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt VIII K 788/13, na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., umorzył postępowanie wobec oskarżonej M. K., obciążając kosztami procesu Skarb Państwa Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. P. kwotę 929,88 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu.

Wyrok ten zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonej oskarżyciel publiczny, podnosząc zarzuty:

1. obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez jego zastosowanie jako podstawy umorzenia postępowania, w sytuacji, gdy całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, w szczególności materiał zgromadzony w dochodzeniu, prowadzi do wniosku, że odnośnie przedmiotu wniesionego w przedmiotowej sprawie aktu oskarżenia nie zachodzi stan powagi rzeczy osądzonej
2. błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zapadłego wyroku, mającego wpływ na treść orzeczenia, a polegającego na przyjęciu, że M. K. w większości wysyłała do W. K. sms-y i e-maile, które miały charakter obojętny, nie zawierający treści wulgarnych, czy znieważających, a wysłanie czterech obraźliwych sms-ów nie wyczerpuje znamion występku z art. 190a § 1 k.k., gdyż były to pojedyncze zachowania, podczas, gdy analiza całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego we wzajemnym powiązaniu ze sobą prowadzi do wniosku, że oskarżona popełniła zarzucane jej aktem oskarżenia przestępstwo. Wskazując na powyższe,

skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Po zapoznaniu się z całokształtem zgromadzonego materiału, treścią zaskarżonego wyroku, treścią jego uzasadnienia oraz treścią apelacji, Sąd Okręgowy stwierdził, że zaskarżone orzeczenie należy uchylić, a sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu, celem ponownego rozpoznania.

Umarzając postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. sąd I instancji uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzi negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że zdaniem sądu część okresu objętego skargą wniesioną w przedmiotowej sprawie pokrywa się z okresem już wcześniej osądzonym wyrokiem wydanym w sprawie (...) (od 18 września 2011 r. do 15 sierpnia 2012 r.), zaś pojedyncze zachowania, jakie miały miejsce później (po 15 sierpnia 2012 r. aż do 26 września 2012 r.) były realizowane w ramach zamiaru dręczenia W. K., który oskarżona realizowała w ramach czynu trwałego z art. 190a § 1 k.k., za którego popełnienie ją w tej sprawie skazano.

Ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić. Sąd meriti w sposób oczywiście błędny przyjął, że prowadzenie postępowania o czyn z art. 190a § 1 k.k., który popełniony miał zostać przez oskarżoną w okresie od 18 września 2011 r. do 26 września 2012 r., było niedopuszczalne z uwagi na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Prawomocne osądzenie sprawy rodzi powagę rzeczy osądzonej tylko w takim zakresie, w jakim sąd orzekł o odpowiedzialności karnej za czyn określony w zarzucie. W sprawie (...), której rozpoznanie miało według sądu skonsumować prawo do skargi o czyn obecnie zarzucany oskarżonej, osądzone zostało natomiast jej zachowanie w zupełnie innym (konkretnie - wcześniejszym) okresie, niż objęty aktem oskarżenia w przedmiotowej sprawie. To, że z wykonanej w tamtym postępowaniu opinii, w której biegły dokonał analizy połączeń i wiadomości sms między oskarżoną a pokrzywdzonym i jego rodzicami, wynikało, że jej mające charakter obraźliwy kontakty z pokrzywdzonym miały miejsce w okresie od czerwca 2011 r. do czerwca 2012 r., a pokrzywdzony w trakcie tego postępowania oświadczył, że aż do 15 sierpnia 2012 r. otrzymywał od oskarżonej obraźliwe wiadomości, nie zmienia faktu, że w tamtej sprawie M. K. oskarżono o nękanie męża w okresie od 6 czerwca 2011 r. do 23 sierpnia 2011 r. Mający kluczowe znaczenie dla ustalenia zakresu powagi rzeczy osądzonej, wydany w niej wyrok, którym sąd I instancji uznał ją za winną popełnienia czynu z art. 190a § 1 k.k., korygując w granicach tożsamości czynu, stosownie do poczynionych ustaleń, czas jego popełnienia (zarówno początkową, jak i końcową datę) - zgodnie z podstawową zasadą procesu wynikającą z art. 14 k.p.k. - rozstrzygał wyłącznie o jej odpowiedzialności za czyn objęty tamtą skargą, tzn. za wszystkie zachowania wchodzące w skład tego jednego czynu, którego granice popełnienia zakreślone zostały okresem przyjętym w wyroku. Skoro sąd uznał, że wyznaczający koniec przestępnego zachowania, zamiar nękania istniał u oskarżonej wyłącznie do 16 września 2011 r., pomimo, że z uzasadnienia wyroku w sprawie (...) wynika, że sąd zastanawiał się wówczas także nad tym, czy charakteru obraźliwego nie miały również sms-y, które wysyłała ona do pokrzywdzonego po 16 września 2011 r., nie uzasadniało to przyjęcia, że okres obejmujący tego rodzaju zachowania mające miejsce po dacie końcowej

popęlnienia czynu przypisanego jej ww. wyrokiem objęty jest powagą rzeczy osadzonej wyłączając późniejsze procedowanie co do niego w nowym (kolejnym) procesie.

Wychodzące ewidentnie poza granice aktu oskarżenia rozważania zamieszczone w uzasadnieniu - które, jak się wydaje, stanowiły dla sądu jedynie posiłkowy argument dla oceny zamiaru oskarżonej odnośnie zachowań podjętych w okresie objętym skargą w tamtej sprawie - nie mają jednak waloru prawomocnego rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

W przedmiotowej sprawie nie mieliśmy też - jak słusznie zauważył skarżący - do czynienia z ujawnieniem nowych zachowań, które stanowiłyby kolejny element składowy przestępstwa, które przypisane zostało oskarżonej wydanym wcześniej wyrokiem (tzn. jednorodnymi zachowaniami, które w rozumieniu prawnym traktowane winny być wraz z już osądzonymi nim zachowaniami jako jeden czyn wypełniający znamiona z art. 190a § 1 k.k., którego okoliczności popełnienia opisano w tym orzeczeniu), tylko z zachowaniami przypadającym na dalszy okres, niż wyznaczony czasem popełnienia czynu z art. 190a § 1 k.k., za który skazano ją w sprawie (...). Prawomocne skazanie za przestępstwo o konstrukcji takiej, jak występki z art. 190a § 1 k.k., wyklucza zaś przypisanie skazanemu kolejnych, takich samych, jednostkowych zachowań jedynie z okresu opisanego w prawomocnym wyroku.

Sąd Rejonowy w sposób błędny uznał zatem, że zachodziła okoliczność wyłączająca dopuszczalność prowadzenia postępowania o czyn obejmujący, mające wypełniać znamiona przestępstwa z art. 190a § 1 k.k., zachowania oskarżonej wobec pokrzywdzonego, które miały mieć miejsce w okresie od 18 września 2011 r. do 26 września 2012 r.

Stwierdzenie powyższego implikowało konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia sądowi I instancji.

Winien on merytorycznie rozpoznać sprawę, poddając ocenie zachowania oskarżonej, które miały miejsce w okresie po 16 września 2011 r. (konkretnie: od 18 września 2011 r.) do 15 sierpnia 2012 r., łącznie z pozostałymi, których zaistnienie ustalono w okresie objętym aktem oskarżenia wniesionym w przedmiotowej sprawie (tekst jedn.: po 15 sierpnia 2012 r. do 26 września 2012 r.). Ponownie, wnikliwie ocenić należy przez pryzmat znamion przestępstwa zarzucanego oskarżonej treść wiadomości, które przesyłała ona pokrzywdzonemu po 15 września 2011 r., badając, czy - obiektywnie rzecz ujmując - nie miały one formy wykraczającej poza tę wyznaczaną rzeczową potrzebą, związanych z wychowaniem wspólnych dzieci, kontaktów między rozwodzającymi się małżonkami.